

ที่ นร ๑๒๐๖/๑๖๗

สำนักงาน ก.พ.ร.

ถนนพิษณุโลก กทม. ๑๐๓๐๐

๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

เรื่อง ข้อหารือแนวทางปฏิบัติในเรื่องการมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง ๑. หนังสือกรมราชทัณฑ์ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๓/๒๒๕๑ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ และ ที่ ยธ ๐๗๑๓/๓๒๐๔ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๒

๒. หนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๖/๑๐๔ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒

ตามหนังสือที่อ้างถึง ๑ กรมราชทัณฑ์ได้มีหนังสือหารือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องการมอบอำนาจในการปฏิบัติราชการแทนตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ และตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ สำนักงาน ก.พ.ร. แจ้งว่าจะได้นำเรื่องนี้เสนอคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดิน และหากอนุกรรมการฯ พิจารณาได้ผลเป็นประการใดแล้ว สำนักงาน ก.พ.ร. จะแจ้งผลการพิจารณาให้ทราบต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ร. ได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

๑. โดยที่มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” ซึ่งจาก

บทบัญญัติ...

บทบัญญัติดังกล่าวมีความหมายว่า ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติของคณะรัฐมนตรีที่สร้างอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นสามารถมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

๒. โดยที่มาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติว่า “อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ หรือการดำเนินการอื่นที่ส่วนราชการใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใดในเขตพื้นที่จังหวัด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่นหรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ให้หัวหน้าส่วนราชการดำเนินการมอบอำนาจการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัดให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด” ซึ่งจากบทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นบทบังคับให้หัวหน้าส่วนราชการต้องดำเนินการมอบอำนาจการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่ในจังหวัดให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น และคำว่า “การปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่ในจังหวัด” หมายความว่า การปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และประชาชนในจังหวัด หรือเป็นการปฏิบัติราชการที่ให้บริการประชาชนและส่วนราชการในเขตพื้นที่เป็นหลัก ดังนั้น หากส่วนราชการใดมีการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัด เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และประชาชนในจังหวัด หรือเป็นการปฏิบัติราชการที่ให้บริการประชาชนและส่วนราชการในเขตพื้นที่จังหวัดเป็นหลักแล้ว หัวหน้าส่วนราชการจะต้องดำเนินการมอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น จะมอบอำนาจให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นมิได้

๓. โดยที่มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทน ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบอำนาจนั้นให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ยานานั้นเกี่ยวกับราชการของส่วนราชการใด และส่วนราชการนั้นปฏิบัติหน้าที่อยู่ในจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบอำนาจให้แก่หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัดนั้น

(๒) นอกจากกรณีตาม (๑) ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจมอบอำนาจให้รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัด เป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนก็ได้”

จากบทบัญญัติในมาตรา ๒๓ ดังกล่าวจึงถือได้ว่ามาตรา ๒๓ เป็นบทบังคับว่า เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับมอบอำนาจมาแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ต้องมอบอำนาจนั้นต่อไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี กล่าวคือ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับมอบอำนาจแล้ว ถ้าเป็นกรณีการมอบอำนาจจากส่วนราชการที่มีส่วนราชการตามกฎหมายของส่วนราชการนั้นปฏิบัติหน้าที่อยู่ใน

จังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ต้องมอบอำนาจนั้นต่อไปให้แก่หัวหน้าส่วนราชการที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในจังหวัดนั้นเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทน แต่ถ้าเป็นกรณีการมอบอำนาจจากส่วนราชการที่ไม่มีส่วนราชการตามกฎหมายของส่วนราชการนั้นปฏิบัติหน้าที่อยู่ในจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ต้องมอบอำนาจนั้นต่อไปให้แก่รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนต่อไปได้ตามที่เห็นสมควร

โดยที่มาตรา ๒๓ วรรคท้าย บัญญัติว่า “ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับกับการมอบอำนาจในการปฏิบัติราชการตามกฎหมายของผู้ว่าราชการจังหวัดด้วย” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบังคับให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ต้องมอบอำนาจตามกฎหมายของผู้ว่าราชการจังหวัดให้แก่หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด ตามมาตรา ๒๓ (๑) หรือ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้วแต่กรณี

แต่อย่างไรก็ดี โดยที่มาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าเรื่องใดเป็นเรื่องที่ไม่อาจมอบอำนาจได้เนื่องจากเป็นกรณีตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจไม่มอบอำนาจนั้นก็ได้ แต่ต้องแจ้งการไม่มอบอำนาจพร้อมทั้งเหตุผลให้ส่วนราชการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่มอบอำนาจทราบ ทั้งนี้ ส่วนราชการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่มอบอำนาจมีความเห็นเป็นอย่างอื่นให้นำข้อขัดแย้งนั้นเสนอ ก.พ.ร. เป็นผู้วินิจฉัย” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดจะใช้ดุลพินิจไม่มอบอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้ แต่การใช้ดุลพินิจดังกล่าวจะต้องเป็นกรณีตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง เท่านั้น ได้แก่

(๑) เป็นเรื่องที่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจเฉพาะหรือเป็นเรื่องที่โดยสภาพไม่อาจมอบอำนาจได้ หมายความว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีกฎหมายบัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดต้องเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่นั้นเองโดยเฉพาะและผู้อื่นจะปฏิบัติราชการนั้นแทนไม่ได้

(๒) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสำคัญ หมายความว่า การปฏิบัติงานในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนโยบายระดับสูงไม่ว่าจะเป็นนโยบายของประเทศหรือนโยบายของส่วนราชการ และเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่จะต้องอาศัยการตัดสินใจหรือการดำเนินการในระดับสูง

(๓) เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นต้องมีการดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน หมายความว่า การปฏิบัติงานในเรื่องที่มีความจำเป็นต้องมีมาตรฐานเดียวกันทุกส่วนราชการหรือทุกจังหวัด

(๔) เป็นเรื่องที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนได้ หมายความว่า การปฏิบัติงานในเรื่องที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนและไม่มีวิธีแก้ไขเยียวยาเป็นอย่างอื่น

ทั้งนี้ หากผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มอบอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาฉบับเดียวกันแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะต้องเป็นผู้ใช้อำนาจนั้นเองเท่านั้น จะมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนหาได้ไม่ และผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องแจ้งการไม่มอบอำนาจพร้อมทั้งเหตุผลให้ส่วนราชการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่มอบอำนาจทราบด้วย ซึ่งหากผู้ดำรงตำแหน่งที่มอบอำนาจมีความเห็นเป็นอย่างอื่นแล้ว ก็ให้นำข้อขัดแย้งนั้นเสนอ ก.พ.ร. เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

๔. โดยที่มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ได้กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการมอบอำนาจในด้านการบริหารงานบุคคลให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการมอบอำนาจการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัดให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ดังกล่าวจึงมิได้ถือว่าเป็นการกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น รวมทั้งมิได้ห้ามมิให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบอำนาจต่อแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อมาตรา ๒๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบอำนาจต่อให้กับหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องรองผู้ว่าราชการจังหวัด หรือปลัดจังหวัด แล้วแต่กรณีแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงต้องมอบอำนาจต่อตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วย

๕. โดยที่มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “เมื่อมีการมอบอำนาจแล้ว ผู้รับมอบอำนาจมีหน้าที่ต้องรับมอบอำนาจนั้น โดยผู้มอบอำนาจจะกำหนดให้ผู้รับมอบอำนาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนต่อไป โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขในการใช้อำนาจนั้นไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ แต่ในกรณีการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด คณะรัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องมอบอำนาจต่อไปให้รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัดก็ได้” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบังคับว่า เมื่อผู้มอบอำนาจมีคำสั่งมอบอำนาจให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งใดปฏิบัติราชการแทนแล้ว คำสั่งนั้นย่อมมีผลผูกพันผู้ดำรงตำแหน่งที่ได้รับมอบอำนาจนั้นจะต้องมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติราชการแทนตามที่ได้รับมอบอำนาจไว้ โดยผู้รับมอบอำนาจจะปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติราชการแทนตามที่ได้รับมอบอำนาจมิได้ แต่หากผู้รับมอบอำนาจปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติราชการแทนตามที่ได้รับมอบอำนาจแล้ว ก็ย่อมถือว่าผู้รับมอบอำนาจไม่ปฏิบัติตามที่บทบัญญัติมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมบัญญัติไว้ ผู้มอบอำนาจก็สามารถรายงานการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวมายังสำนักงาน ก.พ.ร. โดยระบุผู้รับมอบอำนาจที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายให้ชัดเจนพร้อมเอกสารหลักฐาน ทั้งนี้ เพื่อสำนักงาน ก.พ.ร. จะได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

๖. โดยที่มาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “เมื่อได้มอบอำนาจแล้ว ผู้มอบอำนาจมีหน้าที่กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ และให้มีอำนาจแนะนำหรือแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจได้” ประกอบกับ มาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “เมื่อมีการมอบอำนาจแล้ว หากผู้มอบอำนาจเห็นว่าผู้รับมอบอำนาจใช้อำนาจที่รับมอบโดยไม่ถูกต้องหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหาย ผู้มอบอำนาจอาจมีคำสั่งแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ หรือให้ผู้รับมอบอำนาจหยุดการปฏิบัติราชการไว้ก่อน และผู้มอบอำนาจเป็นผู้ใช้อำนาจนั้นโดยตรงก็ได้” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว หมายความว่า แม้ว่าผู้มอบอำนาจจะได้มอบอำนาจไปแล้วแต่ผู้มอบอำนาจยังมิได้หลุดพ้นจากความรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการตามที่มอบอำนาจไป กล่าวคือ ผู้มอบอำนาจยังคงต้องมีหน้าที่ติดตามและแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจให้เป็นไปโดยถูกต้อง ในกรณีที่ผู้รับมอบอำนาจใช้อำนาจโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กฎ คำสั่ง หรือระเบียบปฏิบัติราชการ หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นทั้งต่อทางราชการหรือประชาชน ผู้มอบอำนาจมีอำนาจดำเนินการแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ โดยอาจมีคำสั่งแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ หรือมีคำสั่งให้ผู้รับมอบอำนาจหยุดการปฏิบัติราชการตามที่มอบอำนาจนั้นไว้ก่อนแล้วผู้มอบอำนาจเป็นผู้ใช้อำนาจอันเป็นอำนาจเดิมของผู้มอบอำนาจนั้นเองโดยตรง

๗. มาตรา ๗๔ ประกอบมาตรา ๕๗ (๑๐) และ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้ อธิบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและมีอำนาจพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหารส่วนกลาง และกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาและมีอำนาจพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหารส่วนภูมิภาค

ดังนั้น จากข้อหาหรือของกรมราชทัณฑ์และข้อพิจารณาดังที่กล่าวข้างต้นจึงเห็นได้ว่า อำนาจในการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญของกรมราชทัณฑ์ที่สังกัดราชการบริหารส่วนกลางที่มีหน่วยงานไปตั้งอยู่ในจังหวัดนั้นเป็นอำนาจของอธิบดีกรมราชทัณฑ์ตามมาตรา ๗๔ ประกอบมาตรา ๕๗ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกรมราชทัณฑ์มีราชการส่วนกลางที่ตั้งในส่วนภูมิภาค โดยมีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัดนั้นเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และประชาชนในจังหวัด หรือเป็นการปฏิบัติราชการที่ให้บริการประชาชนและส่วนราชการในเขตพื้นที่จังหวัดเป็นหลัก กรณีนี้จึงอยู่ในบังคับของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการจะต้องดำเนินการมอบอำนาจในเรื่องการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนสามัญที่สังกัดราชการบริหารส่วนกลางที่มีหน่วยงานไปตั้งอยู่ในภูมิภาคให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น จะมอบอำนาจการปฏิบัติราชการแทนในเรื่องดังกล่าวให้กับ

หัวหน้าส่วนราชการส่วนกลางที่มีสำนักงานตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดโดยตรงไม่ได้ และเมื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ ได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๒๗๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ มอบอำนาจในเรื่องดังกล่าวให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ซึ่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ คำสั่งกรมราชทัณฑ์ดังกล่าวจึงมี ผลผูกพันให้ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งตามที่ได้รับมอบอำนาจมีหน้าที่ต้องปฏิบัติราชการแทน ตามที่ได้รับมอบอำนาจ ผู้ว่าราชการจังหวัดจะปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติราชการแทนมิได้ และหากผู้ว่าราชการ จังหวัดปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติราชการแทน ก็จะถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ปฏิบัติตามที่บทบัญญัติมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนด อธิบดี กรมราชทัณฑ์ผู้มอบอำนาจก็สามารถรายงานการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวมายังสำนักงาน ก.พ.ร. โดยระบุผู้รับมอบอำนาจที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายให้ชัดเจนพร้อมเอกสารหลักฐาน ทั้งนี้ เพื่อสำนักงาน ก.พ.ร. จะได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป แต่อย่างไรก็ดี แม้ว่าอธิบดีกรมราชทัณฑ์จะได้มอบอำนาจในเรื่องดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วก็ตาม แต่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ผู้มอบอำนาจยังคงต้องมีหน้าที่ติดตาม และแก้ไขการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจให้เป็นไปโดยถูกต้อง ดังนั้น หากผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจไม่ดำเนินการตามที่รับมอบอำนาจ และอาจก่อให้เกิดความเสียหาย อธิบดีกรมราชทัณฑ์ผู้มอบอำนาจอาจมีคำสั่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้รับมอบอำนาจหยุดการปฏิบัติราชการตามที่มอบอำนาจไว้ก่อน เพื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ผู้มอบอำนาจจะเป็นผู้ใช้อำนาจนั้นเองโดยตรงก็ได้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ นอกจากนี้เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับ มอบอำนาจจากอธิบดีกรมราชทัณฑ์แล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ต้องมอบอำนาจนั้นต่อไปให้แก่หัวหน้า ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดจะไม่มอบอำนาจต่อไม่ได้ ทั้งนี้ ตามนัยบทบัญญัติของ มาตรา ๒๓ (๑) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ และการมอบอำนาจการเลื่อน เงินเดือนตามคำสั่งมอบอำนาจของกรมราชทัณฑ์ดังกล่าวมิใช่เป็นเหตุตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่สามารถนำ มาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาเป็นเหตุอ้างในการที่จะไม่มอบอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

สำหรับในการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหาร ส่วนภูมิภาคของกรมราชทัณฑ์นั้นอยู่ในอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๗๕ ประกอบมาตรา ๕๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงไม่สามารถ

มอบอำนาจในเรื่องดังกล่าวให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งเลื่อนเงินเดือนให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหารส่วนภูมิภาคตามความใน มาตรา ๗๕ ประกอบมาตรา ๕๗ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ต้องดำเนินการมอบอำนาจนั้นให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๓ วรรคสาม แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ดุสิตสุทธิรัตน์)

รองเลขาธิการ ก.พ.ร.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.ร.

สำนักกฎหมายและระเบียบราชการ

โทร. ๐ ๒๓๕๖ ๙๙๙๐

โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๘๒๓๐